

PAROHIA ORBENI 1

PREOT PAROH: NĂDEJDE GEORGE-DANIEL

ПРВОТ ПАРОН: НАДЕЖДЕ ГЕОРГЕ-ДАНИЕЛ

PROHODUL DOMNULVI ȘI MÂNTUITORULVI NOSTRU IISUS HRISTOS

CĂRE SE CITEȘTE LA DENIA PROHODULVI DOMNULVI DIN SEARA DE VINEREA MARE

La Dumnezeu este Domnul..., troparul, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând preacurat Trupul Tau, cu giulgiu curat înfasurându-L și cu miresme, în mormânt nou îngropându-L, L-a pus.

Slava...

Când Te-ai pogorât la moarte, Cel ce ești viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu stralucirea Dumnezeirii; și când ai înviat pe cei morți din cele de dedesupt, toate puterile cerești au strigat: Datatorul de viață, Hristoase, Dumnezeul nostru, slava Tie.

Și acum...

Mironositorilor femei, stând lângă mormânt, îngerul a grai: Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos puterjunii S-a arat strain.

După aceasta, preoșii și credincioșii aprind lumânări de ceară curată și se rânduiesc în jurul mesei, pe care se află așezat sfântul Epitaf. Urmează Catisma a șaptesprezecea - stările Prohodului, care se cântă dulce și cu mare cuviință.

ȘTAREA ÎNTĂI

Preotul cadeste sfântul Epitaf în chipul crucii, altarul și stranele; dacă sunt mai mulți, cadeste protosul. Apoi se cântă rar întâiul tropar, glasul al 5-lea:

1. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngeresti,
Plecăciunea Ta cea multă preamărind. (proslăvind).

2. Dar cum mori, Viață,
Și cum șezi în mormânt ?
Și împărăția morții Tu o zdrobești
Și pe morții cei din iad îi înviezi ?

3. Te mărim pe Tine,
Iisuse Doamne,
Și-ngroparea îți cinstim și patimile,
Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

4. Cel ce-ai pus pământul
Cu măsuri, Hristoase,
Astăzi șezi în mic mormânt, Ziditorule,
Și din gropi, pe cei ce-au murit înviezi.

5. Iisuse al meu,
Împărat a toate,
De ce vii la cei din iad, o, Hristoase-al meu ?
Vrei să dezrobești neamul omenesc.

6. Stăpânul a toate
Mort se vede acum
Și deșertătorul gropilor celor morți
Se încuie-n groapă nouă ca un om.

7. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut
Și viață lumii Tu ai izvorât.

8. Cu cei răi, Hristoase,
Ca un răufăcător
Socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toți
Și ne-ai scos din amăgirea celui rău.

9. Mai frumos cu chipul
Decât oamenii toți,
Ca un om se vede mort și fără de chip,
Cel ce toată firea a-nfrumusețat.

10. Iadul cum va răbda
Intrarea Ta, Doamne,
Și cum nu se va zdrobi întunecându-se,
De-a luminii Tale fulgere orbind ?

11. Dulcea mea lumină
Și mântuitoare,
Cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns ?
O, răbdare de nespus și negrăit !

12. Nici lumea de duhuri
Nu pricepe, Doamne,
Nici mulțimea fără' de trup poate povesti
Taina îngropării Tale, neștiind.

13. O, minuni străine !
O, ce lucruri nouă !
Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort,
Îngropat de mâinile lui Iosif.
14. În mormânt ai apus,
Dar de-al Tatălui sân
Nicum nu Te-ai despărțit, Hristoase al meu.
Acest lucru e străin și nefiresc !
15. Întreaga făptură
Recunoaște-n Tine:
Împărat adevărat, pe pământ și-n cer,
Deși în mormânt Te-ncui, Hristoase-al meu !
16. Tu-n mormânt fiind pus
Ziditor Hristoase,
Temelia iadului s-a cutremurat
Și-ale morților morminte s-au deschis.
17. Cea ce în palmă
Tot pământul ține.
Sub pământ acum cu trupul Se află mort,
Slobozind pe morții cei legați în iad.
18. Din stricare, Doamne,
Viața mea o ridici;
Căci murind acum, la cei morți Te-ai pogorît
Și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.
19. Ca lumina-n sfeșnic,
Se ascunde acum
Sub pământ, ca sub obroc, Trupul Domnului
Și din iad gonește întunericul.
20. Mulțimea de oștiri,
Cea duhovnicească,
Împreună cu Iosif și Nicodim
Merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.
21. Murind Tu de voie,
În mormânt ai fost pus;
Și pe mine ce-am fost mort, Iisuse-al meu,
De amara mea greșală m-ai scăpat.
22. S-a schimbat făptura
Prin a Tale patimi,
Că cicu Tine-au pățimit toate câte sunt,
Țiitor a toate cunoscându-Te.
23. Luând în pânțece
A vieții Piatră,
Cel a toate mâncător, iadul, a vărsat
Pe toți morții ce din veac i-a înghițit.

24. În mormânt nou Te-au pus,
Înnoind, Hristoase,
Firea oamenilor, prin învierea Ta,
După cum se cade unui Dumnezeu.

25. Pe pământ ai venit,
Pe Adam să-l mântui.
Și pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;
Pân' la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

26. Pământul de frică
S-a mișcat, Cuvinte,
Și luceafărul lumina sa și-a ascuns,
Apunând a Ta lumină sub pământ.

27. Ca un om, ai murit
De-a Ta voie, Doamne;
Dar ca Dumnezeu pe morți din groap-ai sculat
Și din întunericul păcatelor.

28. Vărsând râu de lacrimi
Peste Tine, Doamne,
Cea Curată, ca o maică, a glăsuțit:
„Oare, cum Te voi îngropa, Fiul meu ?”

29. Ca grăuntul de grâu,
Ce-ncolțește-n pământ,
Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut,
Înviind pe toți urmașii lui Adam.

30. Sub pământ Te-ai ascuns
Ca un soare, acum,
Și-ntr-a morții noapte neagră Te-ai învelit;
Ci rășai, Hristoase-al meu, mai strălucit !

31. Cum ascunde luna
Fața sa de soare,
Așa groapa Te-a ascuns și pe Tine-acum,
Cel ce prin trupească moarte ai apus.

32. Iisus, Viața,
Gustând moartea acum,
Pe toți oamenii de moarte i-a izbăvit
Și viața tuturor le-a dăruit.

33. Pe întâiul Adam,
Prin păcat omorât,
La viață ridicându-l cu moartea Ta,
Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

34. Cereștile cete,
Mort întins, pentru noi,
Te-au văzut, Stăpânul meu, și s-au spăimântat
Și cu aripile s-au acoperit.

35. Pogorându-Te mort,
De pe lemn, Cuvinte,
Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt;
Ci-nviază, Doamne, mântuind pe toți !

36. Bucurie, Doamne,
Fiind îngerilor,
Întristare lor acum le-ai pricinuit,
Cu trup mort, ca pe un om, văzându-Te.

37. Suind Tu pe cruce,
Împreună-ai suit
Și pe muritorii vii; iar stând sub pământ,
Ai sculat de-acolo pe cei adormiți.

38. Ca un leu, Tu Doamne,
Adormind cu trupul,
Ca un pui de leu Te scoli, Cea ce-ai fost mort,
Lepădând și bătrânețea trupului.

39. Cea ce din coasta
Lui Adam cel dintâi
Pe strămoș ai plăsmuit, ești în coastă-mpuns
Și izvor curățitor ne izvorăști.

40. Se-njunghia-n taină
Mai-nainte mielul,
Iar acum Tu, pătimind fără să cârtești,
Ești fățiș junghiat și firea curățești.

41. Cine dar va spune
Chipul groaznic și nou ?
Cel ce stăpânește toate făpturile
Pătimizește azi și moare pentru noi.

42. Cuprinzându-i spaima,
Au strigat îngerii:
„Cum Se vede mort Stăpânul vieții
Și de ce-n mormânt se-ncuie Dumnezeu ?”

43. Din coasta Ta, Doamne,
Cea însulițată,
Izvorăști mie viață, prin viața Ta,
Și mă înnoiești și mă viezi cu ea.

44. Răstignit pe cruce,
Ai chemat pe oameni,
Iar curată coasta Ta împungându-se,
Tuturor iertare dai, lisuse-al meu.

45. Cel cu chip cuvios
Te gătește-ngrozit
Și Te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie,
De-ngroparea Ta înfricoșându-se.

46. Sub pământ, de voie,
Pogorând ca un mort,
Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer
Pe cei ce de-acolo au căzut de demult.

47. Deși Te-ai văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și ridici de pe pământ, Hristoase la cer,
Pe cei ce de-acolo au căzut de demult.

48. Deși Te-ai văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și pe oamenii cei morți, pe toți, înviezi,
Omorând de tot pe-al meu omorător.

49. O, ce bucurie,
Ce dulceață multă,
A fost ceea ce-a umplut pe toți ceidin iad,
Strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

50. Îngroparea-Ți laud,
Patimilor mă-nchin;
Și puterea Îți măresc, Milostivule,
Prin care de patimi am fost dezlegat.

51. Asupra Ta, Doamne,
Sabie-au ascuțit
Și-a puternicului sabie s-a tocit,
Iar cea din Eden se biruiește-acum.

52. Văzând mielușeaua
Pe-al său Miel înjunghiat,
Doborâtă de dureri striga și-ndemna
Ca și turma să se tânguie cu ea.

53. În mormânt de Te-ngropi,
Și în iad de pogori,
Dar mormintele, lisuse, le-ai deșertat
Și întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

54. De-a Ta voie, Doamne,
Pogorând sub pământ,
Pe toți oamenii din moarte i-ai înviat
Și la slava Tatălui i-ai înălțat.

55. Unul din Treime,
Cu trupul, pentru noi,
Defăimată moarte rabdă, binevoind;
Se cutremură și soare și pământ.

56. Urmașii lui Iuda,
Din izvor adăpați
Și cu mană săturați demult, în pustiu,
În mormânt îl pun pe Hrănitorul lor.

57. Ca un vinovat, stă
Cel Preadrept la Pilat
Și la moartea cea nedreaptă e osândit
Și Judecătoru-i răstignit pe lemn.

58. Îngâmfat Israil,
Ucigașe popor !
Pentru ce pe Varava, pățimaș, slobozi,
Iar pe Domnul pentru ce Îl răstignești ?

59. Plăsmuind pe Adam
Din pământ, cu mâna,
Pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup
Și de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

60. Ascultând, Cuvinte,
De al Tău Părinte,
Pân' la iadu-ngrozitor Tu Te-ai pogorît,
Înviind tot neamul muritorilor.

61. „Vai, Lumina lumii !
Vai, a mea Lumină !
O, Iisuse-al meu ! O, Fiule preadorit !”
Cu amar, striga Fecioara și jelea.

62. Pizmăreț popor,
Ucigaș blestemat !
Rușinează-te măcar, înviind Hristos,
De mahrama și de giulgiurile Lui.

63. Vino, necurate,
Ucigaș ucenic,
Și pricina răutății arată-mi-o:
Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi ?

64. Iubitor de oameni
Te prefaci, nebune,
Orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule,
Tu, ce Mirul ai voit să-L vinzi pe bani.

65. Cu ce preț ai vândut
Sfântul Mir cel ceresc ?
Sau ce lucru de El vrednic în schimb ai luat ?
Nebunie-aflași, preablestemat satan !

66. De iubești pe săraci,
Și mâhnit ești de mir
Ce se varsă, curățind suflet păcătos,
Cum pe-arginți pe-a tuturor Lumină vinzi ?

67. „O, Cuvinte, Doamne,
A mea bucurie,
Îngroparea-Ți de trei zile cum voi răbda ?
Mi se rupe inima ca unei maici”.

68. „Cine-mi va da lacrimi
Și izvor nesecat,
Ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu ?”
A strigat Fecioara, Maica Domnului.

69. O, munți și vâlcele
Și mulțimi de oameni,
Tânguiți-vă și plângeți cu mine toți
Și jeliți cu Maica Domnului ceresc !

70. „Când am să Te mai vad,
Veșnică Lumină,
Bucuria și dulceața sufletului ?”
A strigat Fecioara, tânguindu-se.

71. Deși ca o piatră,
Tare și tăioasă,
Ai primit a Te tăia; dar ne-ai izvorât
Râu de viață vie, veșnice Izvor.

72. Ca dintr-o fântână,
Din îndoitul râu,
Ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm
Și viața veșnică o moștenim.

73. Voind Tu, Cuvinte,
În mormânt Te-ai văzut;
Dar ești viu și Te ridici din morți, cum ai spus,
Cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

74. Te cântăm, Cuvinte,
Doamne al tuturor,
Împreună și cu Tatăl și Duhul Sfânt
Și-ngroparea Ta cea sfântă preamărim.

75. Fericimu-Te toți,
Maica lui Dumnezeu,
Și-ngroparea de trei zile noi o cinștim
A Fiului tău și-al nostru Dumnezeu.

76. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngerești
Plecăciunea Ta cea multă preamărind.

STAREA A DOVA

Cadește al doilea preot, când sunt mai multi preoți, la fel ca la starea întâi sau însuși preotul, daca este un singur preot.
Apoi, începe rar și cu glas lin pe glasul al 5-lea:

1. Cuvine-se, dar,
Să cădem La Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins,
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

2. Cuvine-se, dar,
Să-Ți dăm slava-a toate Ziditorul,
Căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta,
Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

3. Soarele-a apus
Iar pământul s-a clătit, Cuvinte,
Apunând Tu, ne-nseratul Soare, Hristos,
Și cu trupul în mormânt punându-Te.

4. Somn înviator
În mormânt dormind, Hristoase Doamne,
Din cel greu somn al păcatului ai sculat
Întreg neamul omenesc cel păcătos.

5. „Una-ntre femei
Te-am născut Fiu, fără de durere;
Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta”,
Cea curată, mult jelindu-se, zicea.

6. Sus văzându-Te,
De Părinte nedespărțit, Doamne,
Iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind,
Serafimii s-au înfricoșat acum.

7. Răstignindu-Te,
S-a rupt tâmpla templului prin mijloc
Și și-ascund luminătorii lumina lor,
Sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

8. Cela ce cu-n semn
A făcut la început pământul,
Azi apune sub pământ, ca un muritor;
Îngrozește-te de-aceasta, cerule !

9. Sub pământ apui
Cela ce-ai făcut pe om cu mâna,
Ca pe oameni să-i înalți din căderea lor,
Cu puterea Ta atotputernică.

10. Veniți să cântăm
Lui Hristos cel mort, Ce-i plâns cu jale,
Ca femeile, ce mir au adus atunci,
S-auzim cu ele: „Bucurați-vă !”

11. Cu adevărat,
Nesecat Mir ești, Cuvinte Doamne;
Pentru-aceea și femeile mir Ți-aduc,
Celui viu, ca unui mort și îngropat.

12. Cu-ngroparea Ta
Ai zdrobit de tot iadul, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte ai omorât,
Și din stricăciune lumea mântuiești.

13. Râu de viață ești
Cedin Tatăl curgi, Înțelepciune,
Iar în groapă apunând, viață dăruiești,
Celor din adâncurile iadului.

14. „Ca să înnoiesc
Firea oamenilor cea zdrobită,
Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voinde;
Deci, jelind, nu-ți bate pieptul, Maica Mea”.

15. Sub pământ apui,
Cel ce ești Luceafăr al dreptății,
Și pe morți i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu,
Alungând din iad tot întunericul.

16. Bob cu două firi:
Dătătorul de viață, astăzi,
În adânc pământ, cu lacrimi se seamănă;
Răsărind El iar, lumea va bucura.

17. S-a temut Adam,
Dumnezeu umblând în rai, atuncea,
Iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad;
Căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

18. Maica Ta acum
Varsă râuri de lacrimi, Hristoase,
Și-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n mormânt:
„Înviază, Fiule, precum ai spus !”

19. Iosif Te-a ascuns,
Cu evlavie, în groapă nouă;
Și cântări dumnezeiești, de-ngroparea Ta,
Ți-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

20. Doamne, Maica Ta,
Pironit văzându-Te pe cruce,
De amară întristare, sufletul ei
S-a pătruns de cuie și de sabie.

21. Maica Ta, văzând
Adăparea Ta cu fiere, Doamne,
Cel ce ești dulceața lumii noastre întregi,
Fața ei cu-amare lacrimi a udat.

22. „Rău m-am întristat
Și rărunchii mi se rup, Cuvinte,
Junghierea Ta nedreaptă văzând-o”,
Zis-a Preacurata, tânguindu-se.

23. „Cum am să-Ți închid
Ochii dulci și-ale Tale buze, Doamne,
Și cum dar ca pe un mort Te voi îngropa?”,
Iosif a strigat, înfiorându-se.

24. Jalnice cântări
Iosif și cu Nicodim cântă
Lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în mormânt
Și cu dâșii cântă cetele cerești.

25. Sub pământ apui
Tu, Hristoase, Soare al dreptății;
Deci și buna, Maica Ta, care Te-a născut,
De dureri se stinge, nevăzându-Te.

26. Iadul s-a-ngrozit
Dăătorule de viață, Doamne,
Când prădată și-a văzut bogăția lui
Și-nviați pe morții cei legați din veac.

27. Soare luminos
După noapte strălucește, Doamne;
Iar Tu, după moartea Ta, strălucești mai mult,
Înviind din groapă ca un Dumnezeu.

28. Ziditorule,
Primindu-Te în sân pământul
S-a clătuit de frica Ta, Preaputernice,
Și pe morți cutremurul i-a deșteptat.

29. O, Hristoase-al meu !
Iosif și Nicodim cu miruri,
Într-un chip deosebit, acum Te gătesc
Strigând: „O, pământ-nfricoșează-te !”

30. Doamne, ai apus
Și cu Tine-a soarelui lumină;
Iar făptura de cutremur cuprins-a fost,
Făcător al tuturor vestindu-Te.

31. Piatra cea din unghi
O acoperă piatra tăiată
Și pe Domnu-L pune-n groapă un muritor.
Înfioară-te, de-acum, pământule !

32. „Vezi-ne aici:
Ucenicul cel iubit și Maica,
Și cu dulce glas răspunde-ne, Fiule !”,
A strigat Curata, cu amar plângând.

33. Tu, ca Cel ce ești
De viață dătător, Cuvinte,
Pe iudei nu i-ai ucis, fiind răstignit;
Ba chiar și pe morții lor îi înviezi.

34. Nici chip ai avut,
Nici frum'sețe, când pătimeai, Doamne;
Dar mai mult ai strălucit, când ai înviat,
Și cu sfinte raze ne-ai împodobit.

35. Ai apus în trup,
Sub pământ, nestinsule Luceafăr;
Și aceasta neputând vedea soarele,
În amiază-zi el s-a întunecat.

36. Luna, soarele
Se întunecă-mpreună, Doamne,
Și robi binevoitori Ți s-au arătat
Și în mantii negre s-au înveșmântat.

37. „Chiar de-ai și murit,
Dar sutașul Dumnezeu Te știe;
Iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu,
Mă cutremur”, a strigat cel cu bun chip.

38. A dormit Adam
Și din coasta lui-'și scoase moarte;
Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu,
Lumii viață izvorăști din coasta Ta.

39. Ai dormit puțin
Și-ai dat viață celor morți, Hristoase,
Și-nviind ai înviat pe cei adormiți,
Ce-adormiseră din veacuri, Bunule.

40. De ai și murit,
Dar ai dat vinul de mântuire,
Viță, care izvorăști viață tuturor;
Patima și crucea Ța Ți le slăvesc.

41. Cum au suferit
Cereștile cete îndrăzneala
Celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule,
Când Te văd gol, sângerat și osândit ?

42. O, neam jidovesc
Îndărătnic, ce-ai primit arvuna !
Cunoscut-ai ridicarea Bisericii;
Pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit ?

43. În batjocură
Tu îmbraci pe Împodobitorul,
Care cerul a-ntărit și-a împodobit
Tot pământul, într-un chip preaminunat.

44. Ca un pelican,
Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte;
Și-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit,
Răspândind asupra lor izvoare vii.

45. Oarecând Navi,
Opri soarele, zdrobind dușmanii;
Iar Tu, Soare, ascunzându-Ți lumina Ta,
Ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

46. Nu Te-ai despărțit
De-al Părintelui sân, Milostive,
Chiar binevoind a lua chip de muritor;
Și în iad Hristoase-al meu, Te-ai pogorât.

47. Tins fiind pe lemn,
Cel ce spânzuri pământul pe ape,
În pământ, fără suflare, acum cobori;
Care lucru nerăbdându-l, tremură.

48. „Vai, o, Fiul meu !”,
Preacurata jelește și zice
Că „pe care-L așteptam ca pe-un Împărat,
Osândit acum pe cruce îl privesc !”

49. „Astfel mi-a vestit
Gavriil, venind din cer la mine:
El mi-a spus că-mpărăția Fiului meu
Este o împărăție veșnică.”

50. „Vai, s-a împlinit
A lui Simeon proorocie
Căprin inima mea sabie a trecut;
O, Emanuile, Cel ce ești cu noi !”

51. O, iudeilor !
Rușinați-vă măcar de morții
Înviați de Dătătorul vieții lor,
Cel pe Care, plini de pizmă, L-ați ucis.

52. S-a cutremurat
Și lumina soarele și-a stins-o,
Când în groapă Te-a văzut neînsuflețit;
Nevăzuta mea lumină, Bunule !

53. Cu amar plângea
Preacurata Maica Ta, Cuvinte,
Când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt;
Ne-nceput și negrăite Dumnezeu !

54. Maica Precista
Omorârea Ta văzând, Hristoase,
Cu adânc-amărăciune, Ție-Ți grăia:
„Să nu zăbovești, Viață, între morți !”

55. Iadul cel cumplit
Tremura, când Te-a văzut pe Tine,
Veșnic Soare al mării, Hristoase al meu,
Și în grab' a dat din el pe cei legați.

56. Iadul cel cumplit
Mare și grozav-acum se vede;
Căci al vieții Dătător moarte-a suferit,
Voind El să dea viață tuturor !

57. Coasta Ți-au împuns,
Măinile Ți-au pironit, Stăpâne;
Și cu rana Ta din coastă ai vindecat
Ne-nfrânarea mâinilor strămoșilor.

58. Oarecând jelea
Toată casa pe fiul Rahilei;
Iar acum pe al Fecioarei Fiu îl jelesc
Maica Lui și ceata Ucenicilor.

59. Palme și loviri
I s-au dat lui Hristos peste față,
Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui,
Și-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

60. Toți cei credincioși,
Cu-ngroparea Ta scăpați de moarte,
Îți cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude,
Răstignirea și-ngroparea Ta acum.

61. Cel fără' de-nceput,
Veșnice Părinte, Fiu și Duh Sfânt,
Întărește stăpânirea 'mpăraților
Împotriva dușmanilor, caun bun.

62. Ceea ce-ai născut,
Preacurată Fecioară, Viața,
Potolește dezbinarea-n Biserică
Și dă pace, cao bună, tuturor.

63. Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

STAREA A TREIA

Cadește al treilea preot; sau însuși preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce și sfânta cuviință a cânta, pe glasul al 3-lea:

1. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase-al meu.

2. Arimateanul
Jalnic Te pogoară
Și în mormânt Te-ngroapă.

3. De mir purtătoare,
Mir Ție, Hristoase,
Ți-aduc cu sârguință.

4. Vino-întreagă fire,
Psalmi de îngropare
Lui Hristos să-l aducem,

5. Pe Cel viu cu miruri,
Ca pe-un mort să-L ungem,
Cu mironosițele.

6. Fericite Iosif !
Trupul ce dă viață,
Al lui Hristos, îngroapă.

7. Cei hrăniți cu mană
Lovesc cu piciorul
În Binefăcătorul.

8. Cei hrăniți cu mană,
Oțet și cu fiere
Ți-aduc, Hristoase al meu.

9. O, ce nebunie !
Pe Hristos omoară
Cei ce-au ucis pe profeți.

10. Ca rob făr' de minte,
A trădat Iuda
Pe-Adâncu-nțelepciunii.

11. Rob ajunge-acuma
Vicleanul de Iuda,
Cel ce-a vândut pe Domnul.

12. Zis-a înțeleptul:
„Groap' -adâncă este
Gâttelejul jidovilor.”

13. La viclenii jidovi,
Căile lor strâmbe
Curse și ciulini sunt.

14. Iosif și Nicodim
Pe Domnul îngroapă,
Cu toată cuviința.
15. Slavă Ție, Doamne,
Cel ce dai viață
Și-n iad, puternic, cobori.
16. Maica Preacurata
Se jelea, Cuvinte,
Pe tine mort văzându-Te.
17. „Primăvara dulce,
Fiul meu preadulce.
Frum'seștea unde Ți-a apus ?”
18. Plângere pornit-a
Maica Preacurata,
Când ai murit, Cuvinte.
19. Vin cu mir, să-L ungă,
De mir purtătoare,
Pe Hristos, Mirul ceresc.
20. Cu moartea pe moarte
O omori Tu, Doamne,
Cu sfânta Ta putere.
21. Piere-amăgitorul,
Scapă amăgitul
Cu-nțelepciunea-Ți, Doamne.
22. Cade vânzătorul
În fundul gheenei,
În groapa stricăciunii.
23. Curse de ciulini sunt
Căile lui Iuda,
Celui nebun și viclean.
24. Pier răstignitorii,
Împărate-a toate,
Dumnezeiescule Fiu.
25. Toți pier, împreună,
În groapa pierzării,
Bărbații sânghiurilor.
26. „Fiule din Tatăl,
Împărat a toate,
Cum ai primit patima ?”
27. Maica, mielușeaua,
Mielul ei pe cruce
Văzându-L, s-a tânguit.

28. Trupul ce dă viață
Iosif împreună
Cu Nicodim îngroapă.
29. Mult înlăcrimată
A strigat Fecioara,
Rărunchii pătrunzându-și:
30. „O, a mea lumină,
Fiul meu preadulce,
Cum Te-ai ascuns în groapă ?”
31. „Nu mai plânge Maică;
Pe Adam și Eva
Ca să-i slobod, Eu sufăr”.
32. „Fiul meu, slăvescu-Ți
Înalta-ndurare
Prin care rabzi acestea”.
33. Cu oțet și fiere
Te-au adăpat, Doamne,
Gustarea veche s-o strici.
34. Te-ai suit pe cruce,
Cel ce altădată
Umbriși poporul sub nor.
35. De mir purtătoare,
Venind la a Ta groapă,
Ți-aduceau, Doamne, miruri.
36. Scoală-Te, 'ndurate,
Și pe noi ne scoate
Din a gheenei groapă !
37. „Doamne, înviază”,
Zicea, vărsând lacrimi,
Maica Ta ce Te-a născut.
38. Înviază-n grabă,
Alungând durerea
Curatei Tale Maice !
39. Prinse-au fost de frică
Cereștile cete,
Când Te-au văzut mort, Doamne.
40. Iartă de greșale
Pe cei ce, cu frică,
Cinstesc ale Tale patimi.
41. O, înfricoșată,
Străină vedere;
Pământul cum Te-ascunde !

42. Altădat' un Iosif
Ți-a slujit în fugă
Și-acum Te-ngroapă altul.

43. Plânge, Te jelește,
Preacurata-Ți Maică,
Fiind Tu mort, Cuvinte.

44. Spaimă ia pe îngeri
De grozava-Ți moarte,
O, Făcător a toate !

45. Până-n zori, cu miruri
Ți-au stropit mormântul
Cele înțelepțite.

46. Pace în Biserici,
Lumii mântuire,
Prin învierea-Ți dă-ne !

47. O, Treime Sfântă,
Tată, Fiu și Duh Sfânt,
Lumea o mântuiește.

48. Robilor tăi, Maică,
Dă-le ca să vadă
'Nvierea Fiului tău !

49. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase al meu.

Si îndată se cânta, pe glasul al 5-lea:

BINECUVÂNTĂRILE ÎNVIERII

Stih: Binecuvântat ești, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine între cei morți socotit fiind, și puterea morții surpând, Mântuitorule, și împreună cu Tine pe Adam ridicându-l, și din iad pe toți slobozindu-i.

Stih: Binecuvântat ești, Doamne...

Pentru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecați, o ucenițelor? îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosițelor: Vedeți voi groapa și înțelegeți, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Stih: Binecuvântat ești, Doamne...

Foarte de dimineață mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat îngerul și a zis: Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți învierea.

Stih: Binecuvântat ești, Doamne...

Mironosițele femeii, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau; iar îngerul către dânsese a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți? Căci, ca un Dumnezeu, a înviat din mormânt.

Slavă... **a Treimii:**

Închinămu-ne Tatălui și Fiului Acestuia și Duhului celui Sfânt, Sfintei Treimi întru o ființă, cu Serafimii grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Doamne.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Pe Dătătorul de viață născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit; și bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit, și pe cei căzuți din viață i-a îndreptat la aceeași, Cel ce S-a întrupat din tine, Dumnezeu și om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule! **(de trei ori)**

Apoi Sedelnele, glasul 1:

Cu giulgiu curat și cu miresme dumnezeiesti, a uns precurat trupul Tau Iosif, cerându-L la Pilat, și L-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, dis-de-dimineata venind mironositele femeii, au grăit: Arata noua precum ai zis mai înainte, Hristoase, Învierea Ta.

Slava... Si acum...

Spaimântatu-s-au cetele îngerilor, vazând pe Cel ce sade în sânurile Tatalui cel nemuritor, cum a fost pus în mormânt ca un mort; pe Care-L înconjoara cetele îngeresti și-L slavesc împreuna cu mortii cei din iad, ca pe un Facator și Domn.

Si cealalta slujba a utreniei.

***

SVRSĂ:

ТРИОДЪ, СІМБОР, БУКВРЕШТИ, 2000

